

«Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον καί, πάντα τὰ ἐντός μου, τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ· εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ».

«Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;»

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κύριέ μου κ. Ἰερώνυμε, Σεβασμιώτατε Γέροντά μου, ἅγιε Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης. κ.κ. Εὐστάθιε, Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Σεβαστοὶ Πατέρες, Ἐντιμότατοι Ἀρχοντες, Εὐλογημένοι ἀδελφοί μου,

Θάμβος καὶ ἀπορία καταλαμβάνει αὐτὴ τὴν ὥρα τὴν ὑπαρξή μου, ἀπορῶ διὰ τὸ περὶ ἐμὲ συντελούμενο τοῦτο μυστήριον καὶ τὴν ἀπὸ Θεοῦ τόσο μεγάλη εὐνοία καὶ φιλανθρωπία πρὸς τὴν ἐλαχιστότητά μου, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔλεος δὲν ἔχει παύσει μέχρι τώρα κατὰ τὸ ψαλμικὸ σκανδαλωδῶς νὰ με καταδιώκει.

Τί νὰ ἀντιπροσφέρω στὸν Κύριό μου γιὰ ὅσα Ἐκεῖνος πρῶτος μοῦ ἔχει προσφέρει; Ἀπαντῶ διὰ τῶν λόγων τοῦ προφητάνακτος Δαβὶδ καὶ διὰ τῶν μυστηριακῶν πράξεων τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας.

«Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι. Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντός τοῦ λαοῦ αὐτοῦ». Πῶς νὰ ἀπαριθμήσω τὸν ἄπειρον πλοῦτο τῶν πρὸς ἐμὲ δωρεῶν Σου, Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου; Κατ' ἀρχὰς λαμβάνω ποτήριον πλήρες ζωῆς, λαμβάνω Ἑσένα ὡς ἀρνίον ἐσφαγμένο. Ἔτσι κατορθώνω νὰ ἐνωθῶ μαζί σου διὰ τῆς συνεχοῦς καὶ ἀδιαλείπτου μεταλήψεως τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σώματος καὶ αἵματός Σου.

Στὴ συνέχεια με ἀξιῶνεις ὅχι ἀπλὰ νὰ ἐσθίω τὸ πανάχραντο σῶμα Σου καὶ νὰ πίνω τὸ τίμιο αἷμα Σου, ὅπως ἄλλωστε ὅλοι οἱ βαπτισμένοι στὸ ὄνομα τῆς Παναγίας Τριάδος ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς, ἀλλὰ νὰ σὲ θυσιάζω φρικτῶς καὶ ὑπερφυνῶς ὡς ἱερεὺς ἀνάξιος, ἀλλὰ πολὺ ἀγαπητὸς στὴ θεία φιλανθρωπία Σου, ὅπως ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι ἱερεῖς.

Καὶ τώρα, «ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ! Ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ!». Ἡ ἀνεξιχνίαστη βουλή καὶ ἄφατος περὶ ἐμὲ πρόνοιά Σου με καλεῖ στὸ πλήρωμα τῆς ἱεροσύνης, τὴ δυσθεώρητη καὶ οὐράνια Ἀρχιεροσύνη Σου, ἐμένα τὸν χοϊκὸ, μικρὸ καὶ ἀνάξιο μιᾶς τόσο μεγάλης εὐεργεσίας. Τί εἶπω ἢ τί λαλήσω; Κρεῖττον τὸ μετὰ τρόμου σιγᾶν.

Αἶνο, δοξολογία καὶ εὐχαριστία ἀναπέμπω κατ' αὐτὴ τὴν ἱερὰ ἡμέρα καὶ ὥρα πρὸς τὸν ἐν Τριάδι προσκυνούμενο Θεό, ὁ ὁποῖος παραβλέποντας τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία μου, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Σεβασμιώτατου Μητροπολίτου καὶ Ποιμενάρχου μου κ.κ. Εὐσταθίου καὶ μετὰ τὴν τίμια ψῆφο καὶ ἐκλογή τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Ἰερωνύμου

καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μὲ ἐνδύει μὲ τὴν ἀρχιερατικὴ χάρη καὶ τιμὴ, ἐν μέσῳ ἑκκλησίας πολλῆς καὶ μὲ καθιστᾷ Ἐπίσκοπο λογικῶν ψυχῶν, ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε.

Ἀναλογιζόμενος τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀξία τῆς Ἀρχιεροσύνης καὶ γνωρίζοντας τίς πτωχές μου δυνάμεις, δειλιῶ γιὰ τὸ τόλμημα τῆς ἐμῆς συγκαταθέσεως. Δέσμιος ὅμως τῆς τοῦ Θεοῦ ἀνεξιχνιάστου φιλανθρωπίας καὶ τῆς περὶ ἐμὲ αὐτοῦ συγκαταβάσεως, παίρνω δύναμη ἀπὸ τῆς θείας χάρης, ἡ ὁποία πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύει καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ.

Ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος θέλει τὸν ἐπίσκοπο:

«ἀνέγκλητον ὡς Θεοῦ οἰκονόμον, μὴ αὐθάδη, μὴ ὀργίλον, μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ, ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, σώφρονα, δίκαιον, ὅσιον, ἐγκρατῆ, ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ᾦ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαίνουσῃ καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν».

Ὁ ἐπίσκοπος καλεῖται μέσα ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ τὰ λόγια του νὰ ἀποτελεῖ τύπο καὶ παράδειγμα γιὰ τοὺς ἀδελφούς του καὶ ὁ βίος του νὰ ἐπαληθεύει τὰ λεγόμενά του.

Ἀλλοίμονο, κόλασή μου θὰ εἶναι, Σεβασμιώτατε πάτερ καὶ Δέσποτα, ἂν πρόκειται νὰ δῶ τὰ τίμια καὶ ἱερὰ σύμβολα ποὺ σὲ λίγο θὰ μοῦ δώσετε καὶ θὰ θέσετε ἐπάνω μου, ὡς σύμβολα μιᾶς κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ ὄχι ὡς τὴ δυναμικὴ πραγματικότητα τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ἀλλοίμονο, ἂν στὴ μίτρα τοῦ ἐπισκόπου βλέπω τὸ στέμμα τοῦ αὐτοκράτορα καὶ ὄχι τὸ ἀκάνθινο στεφάνι τοῦ Ἑσταυρωμένου νὰ διαπερνᾷ τὸ δέρμα καὶ τὴν ὑπαρξή μου.

Ἀλλοίμονο, ἂν στὸ ἐπιγονάτιο ἀντικρίσω τὰ διακριτικὰ μιᾶς ἐγκόσμιας καριέρας καὶ ὄχι τὴ ρομφαία τοῦ Ἀρχιθύτη ποὺ μελίζει τὸν αἰεὶ μελιζόμενο καὶ οὐδέποτε δαπανώμενο οὐράνιο ἀμνὸ. Ἀλλοίμονο, ἂν στὴν ἀρχιερατικὴ ράβδο δῶ τὴν ἐξουσία τοῦ κόσμου τούτου καὶ ὄχι τὴ διακονία τοῦ οὐρανοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἀλλοίμονο, ἐάν στὸ ἐγκόλπιο ἀναγνωρίσω τὸν διοικητικὸ προϋστάμενο καὶ ὄχι τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἀναπαύεται μέσα στὴ φωλεὰ τῆς καρδιάς μου. Εὐχηθεῖτε, ἅγιοι Ἀρχιερεῖς νὰ ἀνοίξουν τὰ χοϊκά μου μάτια καὶ τὰ τετιμημένα καὶ ὑπέρτιμα σύμβολα αὐτὰ νὰ τὰ δῶ καὶ νὰ τὰ τιμήσω, ὅπως τοὺς πρέπει.

Μακαριώτατε Δέσποτα, θὰ ἤθελα ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς κατὰ τὴν ἱερὴ γιὰ μένα αὐτὴ ὥρα, μετὰ τὸν Θεὸ νὰ εὐχαριστήσω ἐσᾶς γιὰ τὴν ἀπέραντη πατρικὴ ἀγάπη, μὲ τὴν ὁποία με περιβάλλετε, τὴν ἐμπιστοσύνη σας πρὸς τὸ πρόσωπό μου καὶ κυρίως γιὰ τὸ μέγα δῶρο τῆς Ἀρχιεροσύνης ποὺ σὲ λίγο θὰ λάβω.

Σᾶς εὐχαριστῶ ὀλοκαρδίως καὶ ἰσοβίως θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ. Ἀγκαλιάζετε μέ πατρική ἀγάπη τόν ἀγωνιζόμενο ἱερό κλῆρο. Κλείσατε στήν ψυχὴ σας τοὺς πονεμένους καὶ ἐμπερίστατους συνανθρώπους μας καὶ ἐνδιαφέρεστε δυναμικά καὶ ἀθόρυβα γιὰ τὰ προβλήματα τους.

Κάθε ἡμέρα ἀποδεικνύετε μέ τὴν ἐργώδη καὶ ἀσυνήθιστη γιὰ τὴν ἡλικία σας ποικίλη διακονία, πρὸς πᾶσα κατεύθυνση, μέ σύνεση καὶ διάκριση, πῶς πρέπει νὰ ὑπηρετοῦμε τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ μάλιστα στοὺς ἀποκαλυπτικούς καιροὺς μας.

Ἀσπάζομαι μέ σεβασμὸ καὶ υἱικὴ ἀφοσίωση τὴ δεξιὰ σας καὶ κατ' ἐπέκταση τὰ χέρια ὅλων τῶν συνοδικῶν Ἀρχιερέων καὶ τοὺς εὐχαριστῶ πού μέ ἐψήφισαν καὶ μέ ἀνέδειξαν ἐπίσκοπο τῆς ἐκκλησίας. Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι σὲ κάθε μου Θεία Λειτουργία θὰ μνημονεύω ὅλων τὰ ὀνόματα καὶ θὰ εἶμαι πρόθυμος πάντοτε νὰ ὑπακούσω σὲ ὅ,τι ἡ Ὑμετέρα Μακαριότητα καὶ ἡ περὶ Αὐτὴν Ἱερὰ Σύνοδος ἤθελε μοῦ ἀναθέσει, πρὸς δόξα Θεοῦ καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ πληρώματος τῆς ἐκκλησίας, ἐργαζόμενος πάντοτε γιὰ τὴν ἐνότητα καὶ τὴν εἰρήνη μέσα στὴν ἐκκλησία.

Στρέφομαι ἐν συνεχείᾳ μέ βαθύτατο σεβασμὸ πρὸς τὸ μαρτυρικὸ Φανάρι, τὴ Μεγάλὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητα τόν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη μας κ. κ. Βαρθολομαῖο, τοῦ ὁποίου μέ πολὺ δέος καὶ τιμὴ ἀσπάζομαι τὴν τιμία δεξιὰ καὶ ζητῶ τὴν πατριαρχικὴ εὐχή του.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τόν Κύριο τῆς ζωῆς μου μέ ὀδήγησε ἕξι χρονῶν παιδὶ στὴν ἐπίμονη ἔκτοτε σκέψη νὰ γίνω κληρικός. Ὅταν ἐσεῖς, Σεβασμιώτατε πάτερ καὶ δέσποτα, γέροντά μου ἅγιε Σπάρτης, ἤρθατε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1981 μαυρογένης τότε ἐπίσκοπος στὸ χωριό μου, τὴ Μυρτιά, ἐγὼ δίπλα στὴν Ἀγία Τράπεζα κάρφωσα τὸ βλέμμα μου ἐπάνω σας καὶ εἶπα μέ παιδικὴ ἀθωότητα: «ἦρθε ὁ Χριστὸς σήμερὰ ἐδῶ».

Βλέποντάς σας νὰ πιάνετε τὸ χερί τοῦ ἡλικιωμένου ἱερέα τοῦ χωριοῦ μου πατρὸς Παναγιώτη καὶ νὰ τὸν βοηθᾶτε νὰ ἀνέβει τὰ σκαλοπάτια τῆς ὡραίας πύλης σκέφτηκα: «ἀκολούθησε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ μέινε μαζί του». Σᾶς ἀκολούθησα καὶ ἔγινα κληρικός τῆς Μητροπόλεώς σας, καὶ μάλιστα ἐνῶ δὲν εἶχα τίποτε καλὸ νὰ σᾶς δώσω, ἐσεῖς ὥστόσο μέ κάνατε πρωτοσύγκελλό σας, στενὸ συνεργάτη σας.

Τώρα ἐσεῖς μέ βοηθᾶτε νὰ ἀνέβω τὰ σκαλοπάτια τῆς ὡραίας πύλης καὶ νὰ εἰσέλθω στὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, νὰ γονατίσω μπροστὰ στὴν Ἀγία Τράπεζα γιὰ τρίτη φορὰ καὶ νὰ μέ παραδώσετε ἐπίσκοπο στὸν δικό σας λαό. Τὰ χέρια σας κουράστηκαν νὰ χτίζουν ἔργα ἀγάπης, τὰ μάτια σας δακρύζουν καὶ τὰ γόνατά σας πονοῦν ἀπὸ τὶς καθημερινὲς προσευχὲς γιὰ τὸν λαὸ αὐτό. Κάτι πού καὶ ἐγὼ καλοῦμαι ἀπὸ σήμερὰ νὰ ἐφαρμόσω, ἂν θέλω νὰ μπῶ στὸν παράδεισο.

Σεβασμιώτατε πατέρα μου, σᾶς εὐχαριστῶ, γιατί μπορεῖ ἐγὼ νὰ σᾶς πρόσφερα τὰ ἀδύναμα χέρια μου, ἐσεῖς ὅμως μοῦ δώσατε τὴν πλούσια καρδιά σας. Μιὰ καρδιά πού χτυπᾷ γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα. Μιὰ καρδιά πού ξέρει νὰ

ἀγαπᾶ. Γιὰ ὅ,τι καλὸ ἔχει συμβεῖ ἕως τώρα στὴ ζωὴ μου μέσα στὸν χῶρο τῆς ἐκκλησίας, γιὰ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει ἐδῶ τώρα ἐνώπιον ὅλων μας καὶ γιὰ ὅ,τι πρόκειται νὰ συμβεῖ ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα θερμὰ σᾶς εὐχαριστῶ. Σᾶς εὐχαριστῶ, διότι μὲ πρότασή σας μοῦ δίνετε τὴν εὐλογία νὰ διακονήσω στὴν ἐπαρχία σας καὶ πατρίδα μου, τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, τῆς ὁποίας ἡ ἱστορία, βυζαντινὴ καὶ νεώτερη εἶναι συνυφασμένη μὲ πολυπληθεῖς ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτεύγματα, μὲ Ἁγίους ἐπισκόπους, ὅπως οἱ Ἅγιοι Θεόκλητος καὶ Ἀνανίας, ἐπίσκοποι Λακεδαιμονίας.

Μὲ Ὅσιους καὶ μάρτυρες, ὅπως ὁ Ὅσιος Νίκων ὁ Μετανοεῖτε καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Μονεμβασιώτης. Μὲ ἀξιόλογο μοναχικὸ βίο καὶ ἱστορικὲς μονές. Μὲ ἐνάρετο χριστεπώνυμο λαὸ τοῦ Θεοῦ. Μὲ ἐνδοξα βυζαντινὰ κάστρα, τοῦ Μυστρᾶ, τοῦ Γερακίου καὶ τῆς Μονεμβασίας. Θὰ εὐχομαι παντοτινὰ καὶ θὰ προσεύχομαι στὸ Θεὸ Σεβασμιωτάτε Γέροντα, γιὰ τὴ μακροημέρευσή σας. Δεχθεῖτε σᾶς παρακαλῶ ὡς δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης μου, τὸν σεβασμὸ μου, τὴν ὑπακοή μου, τὴ χωρὶς ὅρους καὶ ὅρια ἀγάπη μου πρὸς τὸ τετιμημένο πρόσωπό σας καὶ τὴ διαβεβαίωσή μου ὅτι πάντοτε θὰ προσεύχομαι γιὰ τὴ Σεβασμιότητά σας, γεγονὸς τὸ ὁποῖο θὰ καθιστᾶ τὰ ὡς ἀνωτέρω αἰσθήματά μου ἀναμφισβήτητα.

Μέσα σὲ δυὸ σπήλαια, παιδιὰ ἀκόμα, δέχθηκα τὴ μοναχικὴ μου κλήση. Τὸ σπήλαιο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐλώνης καὶ τὸ σπήλαιο τοῦ Ὁσίου Παταπίου στὸ Λουτράκι. Τὰ δυὸ αὐτὰ σπήλαια ἀπετέλεσαν ἐσαεὶ τὴν παρηγοριὰ καὶ τὴ δύναμη τῆς μοναχικῆς μου ζωῆς. Τὴν ἀπόφασή μου γιὰ αὐτὴ τὴν ἀγγελικὴ ζωὴ τὴν ἐνίσχυσε ἡ ἀγάπη τοῦ Ἁγίου Κεχρεῶν, Θεοφιλεστάτου Πατρὸς Ἀγαπίου καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀναστάσεως Κυρίου Λουτρακίου, ὅταν ἐκεῖ κατέφευγα γιὰ παρηγοριὰ στὰ δύσκολα φοιτητικὰ μου χρόνια.

Ἐγὼ μικρὸς, καθὼς ἤμουν, καὶ ἐλκόμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στὰ πρῶτα σκιρτήματα τῆς καρδιάς μου, ἐπιθυμοῦσα τὴν ἀφάνεια. Φανταζόμουν τὸν ἑαυτό μου νὰ εὐρίσκεται καὶ νὰ αὐλίζεται στὴν ἔρημο, σὲ κάποιο ἐρημικὸ σπήλαιο καὶ ἡσυχαστικὸ κελλί, ποθώντας τὴν ἡσυχία καὶ τὴν ἀφάνεια. Ἄσημος καὶ ἄγνωστος, ἀπόκοσμος καὶ ἀπόμακρος ἀπὸ κάθε τι τὸ ἐγκόσμιο, τὸ γήινο, τὸ σαρκικό. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης, ὁ Θεὸς ποὺ «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι», ποὺ γνωρίζει ποιὸ εἶναι τὸ πνευματικὸ συμφέρον τοῦ καθενός, ἀλλοῦ μὲ ὁδήγησε καὶ ἀλλοῦ τώρα μὲ πάει. Κύριος οἶδε, Κύριος γνωρίζει.

Ὁ μοναχικὸς μου πόθος ἐκπληρώθηκε, ὅταν τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1999 ὁ Κύριός μας, μὲ τὴν εὐχή σας Ἁγίε Σπάρτης καὶ τὶς εὐχὲς τοῦ πρώτου μου πνευματικοῦ, μακαριστοῦ πατρὸς Διονυσίου Μπέκου, ὁδήγησε τὰ βήματά μου στὴν ἱστορικὴ καὶ παλαιόφατη Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, καὶ ἐτέθην κάτω ἀπὸ τὴν πνευματικὴ καθοδήγηση τοῦ γέροντά μου π. Ἐφραίμ καὶ ἔγινα μέλος μιᾶς ἀξιόλογης ἀδελφότητος, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔμαθα καὶ ἀντλήσα πολλά πνευματικὰ ἐφόδια.

Τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ πολὺ εὐχαριστῶ, γιατί σμίλευσε στὴν καρδιά μου τὴν ἀγάπη στο Θεὸ καὶ τὴν εἰκόνα Αὐτοῦ, τὸν ἄνθρωπο. Ἀδελφοὶ καὶ συμμοναστές μου,

Ἀγιοσαραντίτες πατέρες, συνεχίστε νὰ ἀγωνίζεστε μέσα στὴ ζεστή καὶ ὄχι παγωμένη λίμνη τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα καὶ νὰ εὐχεστέ για μένα στοὺς γλυκυτάτους Ἀγίους μας, πού με πήραν στὴν ἀγκαλιὰ τους μικρὸ καὶ τώρα με κάνουν μεγάλο, ἐμένα τὸν μικρὸ. Στὸ μοναστήρι μας γνώρισα τὸν μακαριστὸ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κυρὸ Θεόφιλο, τοῦ ὁποίου μοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα.

Εἶχα τὴν ἰδιαίτερη εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεὸ τοὺς τελευταίους τρεῖς μῆνες τῆς ἐπίγειας ζωῆς του νὰ εἶμαι καθημερινὰ δίπλα του καὶ νὰ τοῦ κρατῶ τὸ χέρι στὶς δύσκολες ὥρες τῆς ἀσθενείας του. Ὅταν αὐτὸς ἔκλεινε τὰ μάτια του τὸ ἀπόγευμα τῆς 9ης Ὀκτωβρίου τοῦ 2006 οἱ τελευταῖες του λέξεις ἦταν: «Θεόφιλε, παιδί μου, σὲ εὐχαριστῶ.

Νὰ ἔχεις τὴν εὐχή μου γιὰ ὅ,τι ἔκανες γιὰ μένα, θὰ στὸ ἀνταμείψει παιδί μου αὐτὸ ὁ Θεός, θὰ δεῖς, θὰ ἀνέβεις σὲ ἀρχιερατικὸ θρόνο ἐσύ. Ἐγὼ θὰ εὐχομαι καὶ θὰ εἶμαι δίπλα σου ἀπὸ ἐκεῖ πάνω». Γέροντα συγχωρέστε με πού τότε νόμιζα ὅτι ἤσασταν σὲ παραλήρημα, ἐνῶ τώρα φαίνεται πόσο προφητικά μιλοῦσατε! Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν οὐράνια εὐλογία πού μοῦ στείλατε ὥστε, ὅσο ὁ Θεός μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ζῶ, νὰ ἔχουμε μαζί ἐπέτειο, ἐσεῖς τοῦ ἐτησίου μνημοσύνου σας κι ἐγὼ ἐπέτειο ἐκλογῆς. Ζητῶ τὴν εὐχή σας καὶ φιλῶ νοερὰ τὸ χέρι σας.

Στὸ μοναστήρι μας γνώρισα τοὺς συμμοναστές μου Ἀγίους ἀρχιερεῖς Ξάνθης Παντελεήμονα, Τριφυλίας Χρυσόστομο, Ἐλαίας Θεοδώρητο. Πάντα με σεβασμὸ ζητοῦσα τὴν εὐχή τους.

Αὐτὴ τὴ σημαντικὴ ὥρα τῆς ζωῆς μου ζητῶ τὴν ἀρχιερατικὴ τους εὐλογία γιὰ τὸ πνευματικὸ μου μέλλον ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἐξῆς.

Τὸν Μάιο τοῦ 2015 ὕστερα ἀπὸ πρόταση τοῦ Σεβασμιώτατου Γέροντά μου, Ἀγίου Σπάρτης, σημειώθηκε στὴ ζωὴ μου ἕνας μεγάλος καὶ σημαντικὸς πνευματικὸς σταθμός, ἡ μεγάλη εὐλογία νὰ ἀναλάβω ὡς προϊστάμενος τὸ Μετόχι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἰβήρων στὸν Ἅγιο Ἰωάννη Σπάρτης. Τὸ Μετόχι αὐτὸ εἶναι τὸ λιμάνι τῆς ζωῆς μου.

Ἡ Θεία λειτουργία πού τελεῖται κάθε Τρίτη ἐκεῖ εἶναι ἡ τροφὴ τῆς ψυχῆς μου. Μὲ πολὺ φόβο καὶ με ἄμετρο δέος ὁδήγησα τὰ βήματά μου στὸ Ἅγιο Ὄρος, στὸ περιβόλι τῆς Παναγίας μας. Ἐκεῖ μπροστὰ στὴ θαυματουργὸ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Πορταῖτισσας γνώρισα τὸν πνευματικὸ συνοδοιπόρο τῆς ζωῆς μου, τὸν καθηγούμενο αὐτῆς, πατέρα Ναθαναήλ. Γέροντα σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅ,τι ἡ καρδιά σας καὶ ἡ ἀγάπη σας ἔκανε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κάνει γιὰ μένα.

Ἄγιε καθηγούμενε τῆς Ἱερῆς καὶ ἱστορικῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων, πάτερ Ναθαναήλ, πού αὐτὴ τὴ στιγμή ἐκπροσωπεῖτε ὅλη τὴν ἀξιόλογη Ἱβηρικὴ ἀδελφότητα, σᾶς λέω ὅτι γιὰ μένα τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἰδιαίτερα τὸ μοναστήρι μας θὰ εἶναι ἡ παρηγοριά μου καὶ ὁ πνευματικὸς μου ἀνεφοδιασμός.

Αὐτὴ τὴν ἱερὴ ὥρα ζητῶ τὴν εὐχή δυὸ μεγάλων Ἀγιορειτικῶν μορφῶν, τοῦ προηγούμενου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων Γέροντα Βασιλείου καὶ τοῦ

καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου Γέροντα Φιλοθέου, γιὰ τὶς πολῦτιμες καὶ διακριτικὲς πνευματικὲς συμβουλές τοὺς πρὸς τὸ πρόσωπό μου.

Δέχθηκα πολλή ἀγάπη ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου καὶ τὴν οἰκογένειά μου, πού με ἀνέθρεψαν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου χωρὶς πολλὰς ἀνέσεις. Μνημονεύω τὸν μακαριστὸ πατέρα μου Ἀνδρέα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν ζωῇ οὖσα ἀγαπητὴ μητέρα μου Ἀδαμαντία, καθὼς καὶ τὴν πολύτεκνη οἰκογένεια τῆς ἀδελφῆς μου. Ὅτι μοῦ προσέφεραν θὰ εὐχομαι νὰ τοὺς τὸ ἀνταποδώσει πολλαπλάσια ὁ Δωρεοδότης Χριστός.

Χρέος μου ἱερὸ αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι νὰ εὐχαριστήσω τρεῖς ἀρχιερεῖς, τῶν ὁποίων τὰ πατρικά λόγια καὶ οἱ συμβουλές πολὺ με βοήθησαν.

Ἀρχικά, τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη τῆς ἀποστολικῆς πόλεως τῶν Πατρῶν, κ.κ. Χρυσόστομο, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἐφημέρευε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἑλώνης ὡς ἱεροκέρυκας τότε, καὶ ἐγὼ ὄντας παιδί πού διακονοῦσα τὰ καλοκαίρια ἐκεῖ, στάθηκε πηγὴ ἔμπνευσης πρὸς ἐμέ, με τὴν ὅλη προσωπικότητά του, ὥστε νὰ ἀκολουθήσω αὐτόν τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τῆς Μοναχικῆς πολιτείας.

Ἐπειτα, θέλω ἐκ μέσης καρδίας νὰ εὐχαριστήσω τὸν Ἅγιο Μεσσηνίας κ.κ. Χρυσόστομο, ὁ ὁποῖος με δίδαξε πολλὰ ὡς σοφὸς καθηγητὴς στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Θεολογικὴ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν καὶ θὰ συνεχίζει νὰ με διδάσκει ὡς πολὺ σεβαστὸς σέ μένα ὁμορὸς Μητροπολίτης.

Τέλος τὸν Ἅγιο Φωκίδος κ.κ. Θεόκτιστο, πού ὡς βοηθὸς Ἐπίσκοπος στό παρελθόν καὶ αὐτὸς τοῦ Γέροντά μου, με ὠφέλησε πολὺ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ με ὠφελεῖ με τὶς γεμάτες ἀγάπη πατρικὲς του συμβουλές καὶ τὸ Χριστομίμητο Ἀρχιερατικὸ του παράδειγμα.

Οἱ εὐχαριστίες μου πρὸς τὰ σεπτὰ πρόσωπά σας εἶναι ἄπειρες καὶ παραμένουν ἰσόβιες.

Γνώρισα πολλή ἀγάπη ἀπὸ τοὺς δασκάλους καὶ τοὺς καθηγητὲς μου σὲ ὅλες τὶς βαθμίδες τῆς ἐκπαίδευσης. Εὐχομαι νὰ συνεχίσουν νὰ μεταδίδουν καὶ νὰ μεταλαμπαδεύουν, ὅπου καὶ ἂν βρίσκονται, τὴν ἴδια πάντοτε ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστό μας.

Μόνος του ὁ ἄνθρωπος δὲν κάνει, ἔλεγε ὁ Ἅγιος Πορφύριος, οὔτε στὸν Παράδεισο. Καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι μόνος. Ἔχω δίπλα μου φίλους πολλοὺς, τίμιους καὶ καλοὺς, πού ἀγωνίζονται γιὰ τὴ δόξα τῆς ἐκκλησίας. Ἡ Ἁγία Γραφὴ λέγει βρῆκες φίλο, βρῆκες θησαυρό.

Θὰ με συγχωρήσετε καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μνημονεύσω ἐξ ὅλων σας πέντε μόνον πού ἐκπροσωποῦν ὥστόσο καὶ τοὺς ὑπολοίπους, γιατί ξέρω εἶστε πολλοὶ αὐτοὶ πού ἀγαπῶ καὶ με ἀγαπᾶτε.

Τὸν Ἅγιο Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς κ.κ. Παντελεήμονα, τὸν Ἅγιο Σύμης κ.κ. Χρυσόστομο, τὸν ἀγωνιστὴ ἀκρίτα ἐπίσκοπο, ὅπου κομίζει πρὸς ἐμέ τὴν Πατριαρχικὴ εὐχὴ καὶ εὐλογία, τὸν Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ.κ. Φιλόθεο, τὸν ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου χρόνια συνοδοιπόρο καὶ τώρα ἱεραπόστολο ἐπίσκοπο Τολιάρας καὶ Νοτίου Μαδαγασκάρης κ.κ. Πρόδρομο καὶ τὸν πατέρα Αἰμιλιανὸ Χρήστου.

Στὴ Μητρόπολή μας ἀνέλαβα πολλές διακονίες καὶ γνώρισα ὅχι λίγους ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ. Γνώρισα τοὺς καλοὺς ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεώς μας, τὰ καλά μας μοναστήρια, πὺν συνεργάστηκα ἄψογα μαζί τους.

Τὰ ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες παιδιὰ τῶν κατασκηνώσεων, ὅπου ἐπὶ 27 ἔτη ὑπηρέτησα καὶ τέλος τὶς ἐνορίες, ὅπου διακόνησα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνορία τὴν ὁποία διακονῶ τώρα μὲ ὅλους τοὺς συνεργάτες μου ἐκεῖ: τὸν πατέρα Γεώργιο Μπλάθρα, τὰ μέλη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου, τοὺς ἱεροψάλτες καὶ τοὺς λοιποὺς ἐργαζομένους τοῦ ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Σπάρτης.

Ἐπιθυμῶ νὰ εὐχαριστήσω μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου, ὅλους τοὺς Ἡγουμένους καὶ τὶς Γερόντισσες τῶν ἱερῶν Μονῶν τῆς Μητροπόλεώς μας, τοὺς κληρικούς, τοὺς μοναχοὺς καὶ τὶς μοναχές, τοὺς λαϊκοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, τὶς ἀδελφότητες τῶν Ἱερῶν Μονῶν Ἀγίας Λαύρας Καλαβρύτων καὶ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μπούρας, ἐξαιρέτως δὲ ἐκείνους μὲ τοὺς ὁποίους ἄριστα συνεργαστήκαμε καὶ συνεργαζόμαστε στὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, μὲ πρῶτο τὸν γενικὸ ἀρχιερατικὸ ἐπίτροπο πατέρα Συμεὼν Παπαγεωργίου.

Ἄφησα στὸ τέλος τὸ σημαντικότερο κομμάτι τῆς καρδιᾶς μου, τὴν ἀγάπη τῶν πνευματικῶν μου παιδιῶν. Τέκνα ἐν Κυρίῳ τῆς ἐμῆς ἀναξιότητος, σᾶς εὐχαριστῶ, μικροὺς καὶ μεγάλους, διότι μοῦ ἀνοίξατε τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς σας, ὥστε νὰ εἰσέλθει καὶ νὰ κατοικήσει ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ ἐκεῖ.

Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη σας πρὸς τὴν ἐλαχιστότητά μου. Χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζετε πολλές φορές μὲ διδάξατε μὲ τὴ μετάνοιά σας, τὴν ὑπομονή σας καὶ τὸν πνευματικὸ σας ἀγώνα.. Εὐχηθεῖτε, παιδιὰ μου, καὶ ἐσεῖς γιὰ μένα αὐτὴ τὴν κρίσιμη ὥρα τῆς ζωῆς μου.

Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας ὅλους ὅσοι βρίσκεστε σήμερα ἐδῶ, ὡς λειτουργοὶ ἢ συμπροσευχόμενοι. Τοὺς ἁγίους Ἀρχιερεῖς, τοὺς Θεοφιλεστάτους ἐψηφισμένους συνεπισκόπους μου, τὸν πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτη π. Ἰωάννη Καραμούζη νέον ἀρχιγραμματέα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοὺς ἱερεῖς, διακόνους, μοναχοὺς καὶ μοναχές. Ἡ παρουσία σας εἶναι πολὺ τιμητικὴ γιὰ τὸ πρόσωπό μου.

Ἀλλὰ περισσότερο, Ἅγιοι ἀρχιερεῖς, σᾶς εὐχαριστῶ, γιατί στὸ πρόσωπο τὸ δικό μου τιμᾶτε ἐν τέλει τὸν Γέροντά μου Ἅγιο Σπάρτης, ὁ ὁποῖος σχεδόν ἐξήντα χρόνια ἐργάζεται ἀθόρυβα μέσα στὸν χώρο τῆς Ἐκκλησίας. Θυμηθεῖτε,

Σεβασμιώτατε Ἄγιε Σπάρτης τόν μακαριστό Μητροπολίτη Μεσσηνίας κυρό Χρυσόστομο Θέμελη, τόν κελεύσαντα τότε ἡμᾶς, ὅταν σᾶς ἐνέδυνε μέ τόν δικό του ἀρχιερατικό σάκκο καί σᾶς κοσμοῦσε μέ ὅλα τὰ υπόλοιπα διακριτικά σύμβολα τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος. Σέ ὅλα τὰ ἔτη τῆς ἀρχιερατικῆς σας διακονίας πού ἀκολούθησαν (43 συναπτά) χριστομιμήτως ἀγωνιστήκατε καί ὑπέρ πᾶσαν ἀξίαν ἀνθρωπίνως τά τιμήσατε.

Δέος διακατέχει καί ἐμέ τώρα πού μέ τά ἴδια ἐκεῖνα ἀρχιερατικά ἄμφια, τά ποτισμένα μέ τούς ἰδρῶτες καί τά δάκρυα δύο λευκασμένων στήν Ἀρχιεροσύνη τοῦ Χριστοῦ Ἱεραρχῶν, ἐπιθυμεῖτε νά ἐνδύσετε καί τήν ταπεινότητά μου αὐτή τήν ὥρα. ὦ, τῆς τιμῆς! ὦ, τῆς χαρᾶς! ὦ, τῆς εὐθύνης! Εὐχηθεῖτε, Σεβ. Γέροντα, τά Ἀρχιερατικά αὐτά ἄμφια νά ἀποβοῦν ἡ βακτηρία καί τό στήριγμά μου στόν ἀρχιερατικό δόλιχο πού ἀνοίγεται μπροστά μου, ὥστε νά ἀνταποδώσω τήν τιμή πού μοῦ κάνετε μέ τή θεοφιλή ζωή μου.

Τέλος ἐπιτρέψτε μου, ἐπιθυμία μου βαθεῖα καί ἀνάγκη μου πνευματική εἶναι νά ζητήσω αὐτή τή στιγμή ταπεινῶς συγχώρεση ἀπό ὅλους ὅσους ἐλύπησα ἢ στενοχώρησα. Ἡ πρόθεσή μου δέν ὑπῆρξε ποτέ τέτοια. Ὅμως εἶναι ἀνθρωπίνως ἀναπόφευκτο, ὅταν ἱεραρχικῶς διακονοῦμε σέ διάφορες ἐκκλησιαστικές θέσεις, νά στενοχωροῦμε χωρὶς νά τὸ θέλουμε κάποιους συνεργάτες. Οἱ εὐχαριστίες μου εἶναι πολλές σέ ὅσους κουράστηκαν γιά τή σημερινή μου προσωπική Πεντηκοστή, ἰδιαίτερως δέ τούς ἱερεῖς τοῦ Πολιούχου μας μέ ὅλους τούς συνεργάτες τους.

Ἀδελφοί μου, σέ λίγο πού θά γονατίσουμε, ὥστε νά προσευχηθοῦμε γιά τήν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εὐχηθεῖτε πρὸς τὸν Ἀρχιποίμενα Χριστὸ νά φωτίζει τὸν νοῦ μου, νά ταπεινώνει τήν καρδιά μου, νά ἀγνίζει τήν προαίρεσή μου καί πλούσια νά εὐλογεῖ ἀπὸ σήμερα τήν ἀρχιερατική μου διακονία. Μὲ πολὺ δέος ἵσταμαι νοερῶς ἐνώπιον τῶν τεσσαράκοντα καί ἑνὸς ἀοιδίμων προκατόχων μου, Ἁγίων καί ἀγωνιστῶν ἐπισκόπων, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ καί τὰ ἔργα ἐκλείσαν τήν ἐπισκοπὴ Λακεδαιμονίας.

Ἐπικαλοῦμαι τὰς τιμίας καί ἀγίας εὐχὰς των, ἐξαιρέτως δέ καί μετὰ πολλῆς εὐλαβείας ἐκεῖνας τοῦ ἐν ἀγίοις πατρός ἡμῶν Θεοκλήτου Ἀρχιεπισκόπου Λακεδαιμονίας τοῦ θαυματοουργοῦ καί τῶν ἁγίων ἐνδόξων ἐθνοῖερομαρτύρων ἐπισκόπων Ἀνανία Λακεδαιμονίας καί Γρηγορίου Δέρκων τοῦ ἀπὸ Λακεδαιμονίας, οἱ ὅποιοι ἔχυσαν τό αἷμα τους γιά «τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἀγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία».

Φιλῶ μέ δέος ὅλων τὰ χέρια καί ζητῶ τήν ἀρχιερατική τους εὐχή, ὥστε παραλαμβάνοντας τήν τιμημένη σκυτάλη νά συνεχίσω ἐπαξίως τήν πορεία τους. Ἰδιαίτερως, ὅμως, σιωπηλὸς γονατίζω μπροστά στήν κλειστή πύλη τοῦ ἁγίου Δημητρίου τῆς καστροπολιτείας τοῦ Μυστρᾶ καί μέ ἱερό δέος καί εὐλάβεια πολλή, ἀσπάζομαι τήν αἵματοβαμμένη πέτρα πάνω στήν ὁποία ὁ ἀπηνής δήμιος ἀπέκοψε τήν τιμία κεφαλὴ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἐθνοῖερομάρτυρος ἐπισκόπου Ἀνανία. Ταπεινά τοῦ ζητῶ νά μέ στηρίζει, νά μοῦ δώσει τή μαρτυρική του εὐχή

γιά νά ἀντλήσω δύναμη ἀπό τό γενναῖο παράδειγμά του, ὥστε, ἂν χρειαστεῖ, ὅπως ἐκεῖνος, νά δώσω καί ἐγώ τό αἷμα μου.

Τελειώνοντας τὸν λόγο μου, στρέφω καὶ πάλι τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά μου πρὸς τὸν Μεγάλο καὶ πρῶτο Ἀρχιερέα καὶ Ἀρχιποίμενα Χριστό: Δέσποτα Θεὲ καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ διὰ τὴν ἄφατόν Σου πρόνοιαν καὶ πολλὴν ἀγαθότητα καλέσας με εἰς τὸ μέγα τοῦτο τῆς Ἀρχιεροσύνης ἀξίωμα, δὸς μοι λόγον καὶ σοφίαν ἵνα κατευθύνω τὰ λογικά σου πρόβατα ὑπὲρ ὧν τὸ Αἷμα σου τὸ τίμιον ἐξέχεας εἰς νομάς σωτηρίους. Κυβέρνησόν μου τὴν ζωὴν, καὶ γνώρισόν μοι ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, καθ' ἐκάστην ποιῶν τό θέλημά Σου.

Παναγία Δέσποινα Πορταΐτισσα, Ἑλωνα, Ζερμπίτσα, Ρόδον τὸ Ἀμάραντον καὶ Φανερωμένη, ἡ ὁποία στάθηκες ἡ πρώτη μου καὶ παντοτινὴ μητέρα, φύλαξόν με στὴ μητρικὴ σου ἀγκαλιά. Πρεσβευταί μου γίνατε πρὸ τοῦ οὐρανίου καὶ ἀδεκάστου βήματος τοῦ Θεοῦ, ἡ χορεία τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μεγαλομαρτύρων, Νίκωνος τοῦ «Μετανοεῖτε», ὅπου στὸν περικαλλῆ του ναὸ ἔχω τὴν τιμὴ νά χειροτονοῦμαι, πάντων τῶν Λακῶνων Ἀγίων ἕως τὸν προσφάτως ἀγιοκαταταχθέντα Ἅγιο Ἀνανία, ἐπίσκοπο Λακεδαιμονίας, τῶν Ὁσίων δέ Παταπίου καὶ Νεκταρίου, τοῦ ἐν ἀγίοις πατρός ἡμῶν Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καὶ πρῶτου ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων, οὗ τὴν ἱεράν μνήμην ἐπιτελοῦμε, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων.

Ἀφέντη καὶ Ἄγιε μου Γεώργιε, ἐσύ πού τίς παιδικές καὶ νεανικές μου ἀναζητήσεις ἀφουγκραζόσουν στὸν ναὸ σου, βοήθει μοι. Παναγία μου Εὐαγγελίστρια, ἐσύ μέ στήριξες στὴν ἱερατικὴ μου πορεία, τοῦτον τὸν τελευταῖο λόγο σου λέω:

«Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου».